SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 75. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, APRIL 18, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 18-го КВІТНЯ 1992. Ч. 75. РІК XCIX.

МІНІСТЕР ОБОРОНИ УКРАЇНИ ВІДВІДУЄ МІСЦЕВОСТІ ЗСА

Ген.-полк. К. Морозов і секретар оборони ЗСА Р. Чейні (зліва) під час церемонії привітання біля Пентагону.

(Фото: Христина Лев)

Вашінгтон (Христина Лев, „Український Тижневик"). — На запрошення секретаря Департаменту оборони ЗСА Ричарда Чейні міністер оборони України ген. полк. Константин Морозов з дружиною і численними дорадниками прибув до З'єднаних Стейтів Америки в п'ятницю, 10-го квітня. Це його перші відвідини в цій країні в характері члена Кабінету Міністрів президента Леоніда Кравчука і як такого його вітали на летовищі і в Пентагоні згідно з прокол ом: гарматними вистрілами, відіграним українського і американського гимнів, піднесенням прапорів обидвох держав, кольоритною ґвардією тощо.

Метою відвідин міністра оборони К. Морозова в ЗСА є нав'язати дружні відносини з урядовими і військовими відповідальними чинниками, зокрема з секретарем Департаменту оборони ЗСА Р. Чейні, ген. Колином Повеллом, шефом штабів об'єднаних армій та оглянути деякі військові полігони, а при тій нагоді, у вільних від праці хвилинах, зустрінутись з українськими громадами, зокрема в місцях офіційних відвідин — Вашінгтоні, Чикаґо, Денвері, Ню Йорку та інших.

К. Морозов невисокий ростом, але кріпкої статури, виступав у Вашінґтоні в генеральській уніформі із синьо-жовтими познаками на шапці і мундирі.

В Пентаґоні відбулась, як вже було згадано, відповідна **привітальна церемонія 19 вистрілів з гармат, привітальним словом Р. Чейні, почесною ґвардією, яка включає вояків усіх родів зброї.**

Перший раз у Пентагоні повівав, побіч американського також український синьо-жовтий прапор до якого салютував не тільки міністер оборони України, але також американські військові господарі, серед яких були високі старшини усіх родів армії у супроводі їхнього голови генеральних штабів армії ген. К. Повелла.

К. Морозов представив секретареві Чейні й американським високим чинам свою делегацію — серед якої крім його дружини Раїси були: полк. Юрій Бубновський, асистент міністра оборони Константин Грещенко, кап. Олександер Крилєв, Волентин Леміш,

(Закінчення на стор. 4)

УАПЦ ДАЛІ ПЕРЕСЛІДУЮТЬ В УКРАЇНІ

Кіровоград (УНІАР). — Тут у вівторок, 14-го квітня, вірні УАПЦ пікетували будинок Кіровоградської Обласної Ради. Вони тримали гасла з закликами до народних депутатів захистити вірних і священиків УАПЦ. Як пояснив керівник громади вірних УАПЦ Семен Сорока, вірні досі не мають храмів, а священика Бориса Чорноводського з села Любомирки Добровеличківського району місцеві власті виганяють з хати, де він мешкає. Йому наказано виїхати за межі України. Звернення до прокуратури не допомогли, тому вірні прийшли до Обласної Ради шукати захисту в народних обранців. У пікетуванні взяв участь і священик Б. Чорноводський. Пікетуючі також тримали гасла на підтримку 26-ох вірних УАПЦ, які оголосили тривале голодування у Києві біля собору св. Софії, вимагаючи повернення УАПЦеркві незаконно відібраних святинь.

Нова хвиля переслідувань проти вірних УАПЦ почалася після того, як 4—5-го квітня Архиєрейський Собор у Москві відмовив у наданні автокефалії Українській Православній Церкві. Патріярх Московський Алексєй II заявив, що „територія тієї чи іншої земської Церкви не обов'язково повинна залежити від території однієї чи іншої держави". Отож, здобуття Україною незалежности державної, зовсім не означає, що і Церква має стати незалежною. Патріярх РПЦ Алексєй закликав дбати перш за все про збереження від розколу РПЦ і процитував слова покійного Патріярха РПЦ Тіхона: „Нехай загине моє ім'я в історії, аби лише Церкві була користь".

Коментуючи рішення Архиєрейського Собору РПЦ, голова Народної Ради, член Президії Верховної Ради України Лесь Танюк в інтерв'ю кореспондентові Народного Руху України сказав, що таке рішення Собору РПЦ може мати неґативні наслідки, бо мова йде про повернення УПЦ до статусу РПЦ. Залишається тільки назва, бо Патріярхат Росії призначає в Україну своїх людей, в тому числі і господарських керівників, перебираючи під свою владу все те, що останнім часом називалося Українською Православною Церквою.

ЗСА ОБІЦЯЮТЬ УКРАЇНІ ДОПОМОГУ

Київ (УНІАР). — Сюди 14-го квітня прибула делегація чільних представників адміністрації ЗСА. До складу делегації увійшли: спеціяльний помічник Президента ЗСА, старший директор відділу Ради національної безпеки Едвард Гюетт, директор бюра планування політики Державного департаменту Денніс Росс і заступник секретаря оборони з військово-політичних питань Пол Вулфовіц.

Під час зустрічі членів делегації з Президентом України Леонідом Кравчуком обговорено широкий спектр економічних та політичних проблем, питання безпеки, взаємин між ЗСА і Україною, а також про наступну візиту Президента України до ЗСА, призначену на 6-го травня.

Делегацію ЗСА прийняв також перший заступник голови Верховної Ради України Василь Дурдинець. Гості цікавилися станом і перспективами розвитку відносин України з найближчими сусідніми державами Европи а також українсько-американським співробітництвом, питанням національної безпеки, проблемами Чорноморської фльоти тощо. Високопоставлені особи, які представляють Державний департамент, Білий Дім та Департамент оборони ЗСА, висловили готовність надати допомогу в здійсненні економічних реформ в Україні.

Тим часом у Вашінґтоні 14-го квітня секретар оборони ЗСА Ричард Чейні прийняв міністра оборони України Костянтина Морозова. Під час зустрічі обговорено питання виведення стратегічних і тактичних ядерних озброєнь з України. Морозов наголосив, що від ядерної зброї має бути звільнена також Чорноморська фльота.

За кордоном з дводенною візитою перебуває і прем'єр-міністер України Вітольд Фокін, який 15-го квітня прибув до Італії з метою налагодження ділових контактів між обома країнами.

Проф. Р. Шпорлюк відповів С. Мікояновi

Ню Йорк. — Щоденник „Ню Йорк Таймс" помістив на сторінці „Листи до редакції" довшого листа д-ра Романа Шпорлюка, професора історії України в Гарвардському університеті, автора багатьох статтей в англомовній пресі в обороні історичної правди про Україну, який, спираючись на факти, дав добру лекцію проф. Сергові Мікояну, батько якого був свого часу впливовим членом Центрального Комітету КПСС.

Авторська стаття С. Мікояна була поміщена в „Ню Йорк Таймс" з 25-го березня під заголовком „Не вважайте Росію побідженою", в якій він доряджував західнім політикам не прирівнювати Росії до потуг гітлерівської Німеччини і Японії, які програли Другу світову війну. Проф. Р. Шпорлюк не розглядає у своєму листі цього питання і залишає поза увагою багато інших неактуальних справ порушених Мікояном у довшій статті. Д-р Шпорлюк тільки звертає увагу на історичні помилки Мікояна і каже, що Президент України Леонід Кравчук зовсім не старається прилучувати Криму до України, бо півострів Крим є інтегральною частиною території України від 1954 року, а населення Криму проголосувало у референдумі 1-го грудня 1991 року за залишенням такого стану і за незалежною Україною та вибором його (Кравчука) на президента України. Зрештою Борис Єль-

(Закінчення на стор. 4)

ВЕЛИКОДНІ СВЯТА

З уваги на свято Воскресіння Господнє за новим стилем, у понеділок, 20-го квітня, „Свобода" не вийде. Наступне число газети друкуватиметься у вівторок, 21-го квітня, з датою середи. — **Ред.**

ЗУСТРІЧ З МІНІСТРОМ ОБОРОНИ УКРАЇНИ К. МОРОЗОВИМ В ЧИКАҐО

Чикаґо (І. Камінська). — Чикаґська громада мала честь зустрічати і вітати міністра оборони України генерала К. Морозова з дружиною Раїсою 14-го квітня о год. 7-ій вечора в залі Культурного Осередку. Міністер ген. Костянтин Морозов прибув до Чикаґо на запрошення американських військових кіл і зустрівся при цій нагоді з українською громадою. На бенкет він прибув у товаристві господарів-американців: Еріка С. Едельмана — заступника секретаря Департаменту оборони в справах Росії і Евразії, генерала-бриґадира Ґреґорі Говена — аташе оборони, полковника Петра Денеги, Пітера Афанашенка і Марини Моєр з державного Департаменту, Надії Шадлов — асистентки у справах України, полковника Стіва Фрімана.

У складі української делегації були: Сергій Кулик — діючий голова українського посольства в ЗСА, Валентин Леміш — виконуючий обов'язки голови комісії оборони та національної безпеки Верховної Ради України, Дмитро Павличко — голова Комісії в закордонних справах Верховної Ради України, полковник

(Закінчення на стор. 3)

В Альберті йде акція допомоги Україні

Едмонтон, Альта. — Під кличем „На здоров'я" українська громадськість Альберти збирає тепер ліки, медичне устаткування, комп'ютори, вітаміни, харчі для дітей, щоб використати можливість переслати все це у більшій скількості одним з українських літаків, що мають в половині травня взяти участь у виставі повітряної фльоти біля Едмонтону.

Як інформують, на виставу має прилетіти найбільший вантажний літак світу „Мрія", або трохи менший, але також імпозантний „Руслан".

Заходами Провінційної Ради КУК Альберти при активній помочі Осередку Опіки ім. св. арх. Михаїла в Едмонтоні розпочато велику акцію зібрання усіх можливих засобів допомоги Україні, зокрема її дітям і громада відгукнулася на цю акцію дуже щиро.

Від 9-го квітня в Осередку Опіки ім. св. арх. Михаїла діє окреме інформативне бюро впродовж цілого дня від 8-ої ранку до 8-ої вечора і там можна приносити також усі дари призначені на висилку. Вантажний український літак може забрати до 250 тонн різного товару, з тим, що канадське військо зобов'язалося перевезти усі речі на летовище і буде опікуватися залогою українського літака. Також є запевнене пальне, потрібне на його прилет та відлет. З транспортом поїде відповідна група осіб, які подбають щоб дари дісталися у руки потребуючих.

У СВІТІ

УРЯД АФҐАНІСТАНУ втратив контролю над великою летунською базою, розташованою 50 кілометрів на північ від Кабулу, після того як базу захопили муджагедіни. В Кабулі побоюються, що тепер опозиційні сили можуть піти в наступ на столицю. У цьому випадку буде зірвано плян ООН щодо припинення воєнних дій в Афґаністані. Щоправда, в останні тижні і дні найбільш жорстокі сутички відбувалися не між опозицією і урядовими військами, а між двома групами муджагедінів, кожна з яких називає себе Партією ісляму.

В ТАДЖИКІСТАНІ ЗАГОСТРИЛАСЯ політична ситуація. Не припиняються масові мітинги на площі Шохідон в центрі Душанбе. Практично у столиці паралізовано громадський транспорт, не працюють школи, крамниці. Група народних депутатів Таджикістану виступила з вимогою скликати сесію Верховної Ради для вироблення заходів, здатних нормалізувати політичне і господарське життя.

ВИСТУПАЮЧИ НА ПЕРШОМУ конгресі підприємців республіки, президент Татарстану Мінтимер Шаймієв заявив: „Домагаючись суверенітету республіки, ми не можемо говорити про неґайну і повну незалежність. Але з іншого боку, не можемо підписувати і федеративний договір в нинішній формі. Мова йде про договір з Росією, щоб знайти нову формулу статусу Татарстану, зберігаючи при цьому цілісність Російської федерації". Президент Шаймієв закликав до збереження громадської згоди, що наступила в республіці після референдуму 21-го березня ц. р.

В СЕРЕДУ, 15-ГО КВІТНЯ, представники 16 країн, що є членами НАТО, вирішили прийняти Грузію у створену минулого року Північноатлантичну раду співробітництва, до складу якої уже ввійшли 19 колишніх комуністичних країн Східньої Европи. Північноатлантичну раду створено в рамках НАТО з метою допомогти недавнім тоталітарним державам вийти на шлях демократії. Прийняття Грузії в члени цієї організації стало можливим після стабілізації політичної ситуації в цій колишній совєтській республіці.

В АМЕРИЦІ

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА спілка Білого Дому, членами якої є різні працівники Уряду до президента Джорджа Буша включно, минулого року мала залеглих позичок у двічі більше, як пересічна сума всіх кредитових спілок в країні. Неспроможність деяких членів цієї кредитівки на час платити свої задовження стала сенсаційною новиною на сторінках щоденника „Вашінгтон Таймс", який базував свою вістку на фінансовому зіставленні з лютого Крайової адміністрації кредитівок — урядової реґуляційної аґенції. Згадану вістку аґенція підтвердила.

САМЮЕЛ ЕРЕНҐАЛТ, реґіональний комісіонер Федерального бюра статистики праці, заявив у середу, 15-го квітня, що стейт Ню Йорк за останні три роки мав таке велике число безробітних, як ще тому 50 років. Але він зразу підкреслив, що вже починає бути видно деякі зміни на краще. Для кращого образу він подав, що за минулі два роки Ню Йорк, Ню Джерзі та Коннектикат потерпіли чисельно другий з черги найбільший занепад несільськогосподарських працівників в країні. Перше місце займають стейти Массачусеттс, Ню Гемшир і Ровд Айленд.

РІК ПІСЛЯ ТОГО, як на екранах ЗСА появилися сцени з побиття білими поліціянтами чорного водія авта, зроблені апаратом принаґідного аматора та які поновили расистську ненависть у Лос Анджелесі, керівники міста та поліційна комісія вирішили кого саме обрати новим шефом поліції на місце Деріла Ґейтса. Вибір зупинився на Віллі Вілліямсові, поліційному комісіонерові Філядельфії, який погодився на пропозицію очолити Департамент поліції у Лос Анджелесі, де він буде першим чорним шефом поліції. Нового шефа поліції на пресовій конференції у Лос Анджелесі представив посадник міста Том Бредлі, одначе дати про перебрання обов'язків не подано, бо теперішній шеф поліції Д. Ґейтс не сказав точно, коли він відходить, а згідно з твердженнями знавців це рішення залишено йому.

УКРАЇНСЬКІ СПЕЦІЯЛІСТИ ПЕРЕВІРЯТИМУТЬ НИЩЕННЯ ЗБРОЇ

Вашінґтон. — Покликуючись на інформації офіційних урядових осіб, тут у ЗСА і в Києві, обидві метропольні газети Ню Йорку і Ню Джерзі — „Стар-Леджер" і „Ню Йорк Таймс" повідомили в середу, 15-го квітня, що Україна погодилася продовжити процес вивозу до Росії тактичної атомової зброї для знищення. „Стар-Леджер", поміщуючи інформацію Ассошіейтед Пресс з Москви, пише, що нуклеарна зброя і формування індивідуальних армій та розподіл колишніх дібр комуно-московської імперії, є причиною непорозуміння між колишніми республіками, тепер самостійними державами і Росією, яка вважає себе спадкоємцем СССР.

У Парижі маршал летунства Євгеній Шапошніков, головнокомандуючий стратегічними військами СНД, заявив кореспондентам, що вся тактична атомова зброя буде перевезена до Росії до половини цього року. Він підкреслив, що частина тієї зброї знаходиться ще в Білорусі, Україні і Казахстані, хоч Казахстан твердить, що він вже закінчив процес вивозу тактичної зброї.

Шапошніков запевнив західних політиків і кореспондентів, що вся атомова зброя колишнього СССР знаходиться під стислою контролею і в минулому не було жодного випадку про дажу чи передачі тієї зброї іншим країнам, як про це ходили поголоски на Заході.

У березні цього року Президент України Леонід Кравчук зарядив був стримання вивозу тактичної нуклеарної зброї до Росії з причини непевности, що ця зброя знищеться. Кравчук домагався ґарантії і запевнення, що ця зброя в майбутньому не буде вжита проти України чи інших незалежних держав. Уряд ЗСА і деякі їхні альянти висловили були незадоволення рішенням президента України, боячись, мабуть, розпаду Співдружности, яка в їхній уяві символізує колишню „велику Росію", кажуть деякі політичні аналітики. Нема чого дивуватися, кажуть інші спостерігачі, одна четверта всієї тактичної атомової зброї була скупчена в Україні, бо Москва готувалась раніше до захоплення Західньої Европи на протязі 30 днів, як свого часу повідомляли західньоевропейські газети, покликаючись на совєтські документи.

У вівторок, 14-го квітня, міністер закордонних справ України Анатолій Зленко заявив в Києві, що зацікавлені сторони погодилися, що українські спеціялісти супроводжатимуть тактичну зброю до Росії і спостерігатимуть за знищенням.

В Москві ген. полк. Дімітрій Волкогонов заявив, що президент Росії Боріс Єльцин незабаром підпише указ про створення російської армії.

Газета „Ню Йорк Таймс" пригадує також, що у Вашінґтоні перебуває тепер міністер оборони України Костянтин Морозов зі своїми співробітниками. Він прибув сюди на запрошення секретаря Департаменту оборони Ричарда Чейні. Справа передачі атомової зброї була також темою розмови між Чейні і Морозовим.

Нюйоркський щоденник, підтримуючи фікційну теорію коммонвелту, пише, що Україна висловила бажання брати участь в майбутніх переговорах про стратегічну зброю, але ЗСА „воліють говорити з Коммонвелтом".

На початку цього тижня в Києві побувала делегація Уряду ЗСА, яку очолював Денніс Росс, шеф плянування закордонної політики в Державному департаменті. Делегація мала спільно з представниками України випрацювати плян відвідин ЗСА президентом Л. Кравчуком.

РОЗПОЧАЛИСЯ ПЕРЕГОВОРИ ПРО ЧОРНОМОРСЬКУ ФЛЬОТУ

Київ (УНІАР). — Тут 16-го квітня в дзеркальній залі Міністерства Закордонних справ України розпочалися переговори делегацій України і Росії про долю Чорноморської фльоти.

Українську сторону представляє на переговорах перший заступник голови Верховної Ради України Василь Дурдинець. Зформова но українську експертну комісію на чолі з керівником служби Президента України з міжнародних питань Антоном Бутейком. До складу комісії увійшли народні депутати України Юрій Костенко, Григорій Демидов, Лариса Скорик, Сергій Головатий, командуючий Чорноморською фльотою України Борис Кожін, представники міністерства закордонних справ, оборони та фінансів. У вступному слові А. Бутейко привітав гостей і закликав до конструктивности під час розмови. Очікується, що буде досягнуто домовлености щодо дати та місця проведення офіційних переговорів.

У пресовому центрі міністерства закордонних справ України 14-го квітня відбулася пресова конференція міністра закордонних справ Анатолія Зленка.

Міністер поінформував про наслідки переговорів міністрів внутрішніх справ України, Білорусі, Росії та Казахстану, які відбулися 11-го квітня з метою вирішення долі ядерної зброї, розташованої на територіях чотирьох незалежних держав.

Україна виступила з пропозицією про колективну участь усіх чотирьох держав у міжнародних переговорах про скорочення ядерних озброєнь. З цією пропозицією не погодилася Росія і переговори зайшли в глухий кут. Зленко заявив, що Україна згідна вивезти ядерну зброю до Росії, але вона хоче мати ґарантії, що зброя справді буде знищена у найкоротшому часі. Кожна ядерна боєголовка має певний час зберігання і перетягнення цього терміну є дуже небезпечним.

Те ж саме заявив заступник голови Верховної Ради України Василь Дурдинець під час зустрічі із сенатором ЗСА Аленом Кренстоном, який виявив велике зацікавлення соціяльно-політичними процесами в Україні. Сенатор цікавився, чи складаються відносини між парляментом і Президентом, які уповноваження надані Президентові України, що вирішено з приводу Чорноморської фльоти. В. Дурдинець повідомив, що Україна готова обговорити долю фльоти з Росією і що затримка сталася, очевидно, через урядову кризу в Росії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Вітайте, генерале!

Генерал-полковник Костянтин Морозов не приїхав до Америки, як турист. Коли він відвідує в цій країні різні центри українського скупчення, то це його добра воля і наявний доказ його духової спільноти з українським народом у світі сущим, — і це честь для української громади в Америці. Коли секретар оборони (міністер військових справ) Роберт Чейні запросив до Вашінґтону генерала Морозова — то це щось куди більше і важливіше, як тільки куртуазійний жест. Член американського Уряду для справ військових не запрошує нікого без апробати від верховного команданта збройних сил ЗСА, яким є Президент, і без порозуміння з Пентаґоном. Нікого не запрошується без ранішого перевірення — хто такий даний майбутній гість, не тільки за його формальним титулом, а за всіма персональними прикметами. Секретар оборони Р. Чейні був, поруч із дорадником Президента у справах крайової безпеки колишнім генералом Брентом Сковкрофтом тим, який переконав президента Буша, що треба змінити закордонну політику ЗСА припинити орієнтацію на московський центр, як ґарантію стабільности і безпеки на Сході Европи, та поставитись прихильно до самостійницьких рухів поневолених народів.

До двох названих членів Уряду Джорджа Буша приєднався теж новий директор Центральної Розвідчої Аґенції (Сі-Ай-Ей) Роберт Ґейтс, затверджений Сенатом на те становище після довгої формалістичної процедури. Найперше політичне значення приїзду ген.-полк. К. Морозова на запрошення від американського секретаря оборони — це наявне ствердження, що Америка визнає право України на власну армію. Генерал Морозов, український військовий міністер, організатор і командант збройних сил України, напевне з'ясує правду про власну армію України, про яку стільки нісенітниць виписано на сторінках західньої преси, включно з американською. Первісна проєктова цифра 400,000 армії України перелякала деякі західні кола, бо, мовляв, з'єднаній Німеччині признано право тільки на 300,000 війська! Преса промовчувала, що в Україні була стаціонована близько півторамільйонова совєтська армія і що армію України формується з старшин і вояків цієї армії, які добровільно склали присягу на вірність Україні.

Відомо, що дотепер відчувалася відсутність тісного безпосереднього зв'язку між Києвом і Вашінґтоном. Державний секретар Джеймс Бейкер зупинив переїзд до Києва Романа Попадюка, якого президент Буш призначив на пост амбасадора, буцімто „за кару", чи задля якоїсь демонстрації проти рішення Леоніда Кравчука покищо припинити передачу Росії стаціонованої на території України атомової зброї. Можна здогадатися, що ця справа буде також заторкнена і з'ясована на зустрічі генерала Морозова та іншими американськими керівними діячами. Можна сподіватися, що ці відвідини українського генерала у Вашінґтоні започаткують новий етап в американсько-українських відносинах. Теперішні відвідини генерала-полковника Костянтина Морозова у Вашінґтоні — це наче підготова відвідин президента Леоніда Кравчука, що його президент Джордж Буш запросив на робочу сесію у травні.

Знаємо, з якими величезними труднощами приходиться Україні організувати державний апарат для усіх ресортів внутрішнього і зовнішнього життя. Туго йде організування дипломатичної служби, бо воно вимагає наявности відповідних осіб і потрібних фондів. Цих та інших — обмаль. Недавно з'ясовував це на зустрічі з українською спільнотою у Ню Йорку новопризначений амбасадор України в Організації Об'єднаних Націях Віктор Батюк і він також висловлював радість з приводу приїзду до Вашінґтону генерала Морозова. Ці відвидини — це не тільки велика прислуга українському війську, але й українській дипломатії, українському контактові з американським урядовим світом.

Українська громада в Америці сердечно і з найбільшою пошаною вітає генерала-полковника Костянтина Морозова.

Його служба відродженій українській державі [illegible], як у 1918 році цілий гурт генера[illegible] українців, зголоси[illegible] Щастя й успіхів бажаємо, достойний генерале!

Осип Труш

ПРОБЛЕМИ ПЕРЕТВОРЕННЯ ВОЄННОЇ ІНДУСТРІЇ

На таку тему написали спостереження після кількох місяців подорожі по новостворених самостійних державах колишнього СССР два визначні знавці тематики перетворення, щоб знайти відповідь на питання перетворення воєнного комплексу продукції колишнього СССР на потреби споживача. Свої спостереження, висновки і можливості економічної допомоги Росії і ряду новостворених держав, вони проаналізували на сторінках престижевого квартальника „Форейн Афферс" із першого кварталу ц. р. Тому, що в Україні маємо великий комплекс воєнної індустрії, ця аналіза експертів перетворення на продукцію споживача буде безпосередньо заторкувати економію України у найближчих місяцях і роках. Тут зазначимо, що це, про що була мова у цій аналізі, відносилось переважно покращання економії Росії, та все ж таки на маргінесі заторкнуто Україну і в цьому лежить вартість цих спостережень, аналіз, а особливо порівняння інших індустріяльних народів Заходу, Америки і Азії, які мали досвід перетворення воєнної індустрії на споживчу. Великий досвід у цій площині мала таки Америка, яка була воєнним арсеналом майже цілого світу під час Другої світової війни.

Отже беручи під увагу перетворення індустрії з воєнної на споживчу, включаючи всі аспекти національної психіки, досвіду і технічного вишколу керівництва даної індустрії, якість і вишкіл робітників і що найважливіше, то спроможність скорої достави продуктів до споживача, мережу ринків збуту і вміння продати свій продукт на масовому ринку є запорукою, що щойно тоді перетворення індустрії з воєнної до споживчого ступеня буде мати успіхи.

І тут обидва автори цього феномену подають переконуючі факти досвіду Америки й інших індустріяльних народів, які стверджують, що зміни форм продукції і виробництва стрічалися з поважними перешкодами і в переважаючій більшості кінчалися фіяском, бо керівництво воєнного комплексу не було здібне на перехід з воєнного до споживчого виробництва ринкової економії, які полягають на відмінних принципах продукції і економічних вимог.

Нав'язуючи до цих вимог перетворення і примінення нових норм продукції даної індустрії, вони подали ряд цікавих спостережень, доказових матеріялів, що підтримує їх арґументацію про великі перешкоди саме такого процесу перетворення воєнної індустрії в Росії і в Україні. Вони подають ось такі приклади.

Міністерство Авіяційної Індустрії у Росії рішило перейти частково на продукцію компонентів для виробництва макаронів в одній з цих фабрик і дало замовлення на 10 машин для цієї цілі. Це якось виконано, але за кілька тижнів прийшло замовлення на 2,300 одиниць і керівник фабрики заявив, що це неможливе для них. Другий приклад — це перетворення продукції ракет типу СС-20 на виробництво візочків для дітей, пушок для пива і тачок. Отже, якщо вживати високої якости ракетний метал вони мали змогу збудувати наприклад, тачку вартости 10, 000 дол., яку можна б вживати через 1,000 літ. А далі подано ще один приклад з Дніпропетровська в Україні з фабрики будови ракет. Була спроба побудувати машини для виробу ковбас. Коли перших 30 машин почали вживати, то вони в короткому часі розбилися. Таких прикладів наведено багато більше, а це вказує на те, що процес перетворення воєнної індустрії зустрічав подібні перешкоди в Америці, де під кожним оглядом технологія, керівництво, працездатність робітника багато краща. А що найбільш важливе — це можливість мати оперативний капітал, без якого тяжко починати перетворювання індустрії.

У деяких випадках перехід на виробництво споживача був дещо легший в Америці, коли перехід був найбільш зближений до характеру виробу продуктів. От наприклад, фабрики літаків, далеко скоріше мали змогу переходити на виробництво холодильників, пральних машин, печей і т. п., а у випадках, коли продукували танки, то перехід на продукцію бульдозерів, тракторів і будівельних машин був більш успішним.

Коли візьмемо до уваги, що в Україні маємо великий комплекс воєнної індустрії, то це заторкає усі аспекти переходу на ринкову економію. Повільний і раціональний перехід цієї індустрії для потреб споживача і тим самим зміцнення економічної бази і піднесення життєвого рівня населення України є конеч-

(Закінчення на стор. 3)

Богдан Бойчук

МУЗЕЙ МИХАЙЛА ДЗИНДРИ У ЛЬВОВІ

Кожного разу, коли мені приходить на думку скульптор Михайло Дзиндра, я бачу в уяві маленьку людину, яка борикається з лісом, — викорчовує дерева й насаджує свої скульптури.

Образ цей не є аж такий абстрактний. Бо справді, коли Дзиндра жив у Патнам Валлі, Н. Й., він викорчовував дерева, щоб побільшити площу коло хати для своїх великорозмірних скульптур.

Ранні скульптури Дзиндри (він називав їх „контемпоральними") мали ще реальну концептивну основу й зображували людські фігури. Але ці фігури були позбавлені деталізації і зредуковані до найсуттєвіших форм. Крім того, вони були наче пропущені крізь викривлюючу призму, щоб наголосити характерний Дзиндрі гумор.

Після цього наступив період абстрактних праць. Це були великих розмірів скульптури, в яких головна увага скульптора була зосереджена на формах і просторі, чи формах у просторі. Скульптури цього періоду вражали головно оригінальністю форм як таких.

Після цього періоду прийшов досить різкий злам у творчості Дзиндри. Він несподівано почав робити скульптури малого формату (—3 футові), базовані на архітектурних співвідношеннях. Михайло Дзиндра мав фахове, тобто „внутрішнє" відношення до архітектурних споруд, тому й талант його вибухнув тут з повною інтенсивністю й динамікою. З-під його рук поставили, дослівно сотні праць у неймовірній різнорідності форм.

Тоді Дзиндрі знову доводилось корчувати ліс і ставити велику стодолу, куди він намагався впхати ці архітектурні скульптури; але йому не вдавалося...

Я не маю сумніву, що Дзиндра був би подолав ліс, якби не мусів (через хворобу дружини) переселитися на Фльориду. Там, у містечку Гадсон у північнозахідній частині Фльориди, купив велику ділянку землі над озером і заплянував збудувати музей для своїх скульптур. Місцеві власті йшли йому під кожним оглядом на руку. Архітект Іван Заяць виготовив дуже ориґінальний і вибагливий проєкт для цього музею.

Я знову не маю сумніву, що Дзиндра зреалізував би свій проєкт, якби... Україна не стала самостійною. Минулого року скульптор поїхав до Львова і в половині жовтня (від 4-го до 16-го жовтня 1991 року) уладив у Національному Музеї у Львові виставку побільшених фотодруків своїх скульптур. Виставка користувалася великим успіхом, відкривали її директор музею Андрій Новаківський і голова Спілки Мистців України у Львові М. Батіг. Тоді ж Дзиндра рішив здійснити візію свого музею у Львові. Кращого рішення не можна було зробити.

Тепер скульптор більшу частину року живе й працює у Львові. Він уже дістав там ділянку, щоб збудувати музей. Але на Україні існує великий брак будівельних матеріялів, і здійснити цей задум дуже важко. Все ж, цю можливість Дзиндра тримає відкритою. Вміжчасі постала думка набути військовий музей, який розташований у Стрийському парку, і перетворити його на мистецький. Організаційними справами й переговорами з обласним і міським урядом займається архітект Олесь Дзиндра, родич Михайла.

Згідно з останніми вістками, військо з того музею вже забралося. Чи Дзиндрі пощастило впровадитись туди, ще не відомо. Але корпорацію „Український Музей Модерного Мистецтва" зареєстровано.

Характер і деталі цього музею ще не повно визначені. Так, як я це розумію, скульптура Дзиндри буде займати один відділ. Решта музею призначена для творів інших українських малярів і скульпторів модерністичного унапрямлення. Управа музею плянує звертатися до тих мистців, щоб дарували музеєві свої твори. Крім того, музей вестиме виставкову й загальнокультурну діяльність, включно з видаванням журналу.

Я маю безастережне довір'я до спроможностей та енергії Михайла Дзиндри. Все ж, такий монументальний задум буде потребувати підтримки мистецької спільноти і ширшого громадянства. А візія Дзиндри підтримки такої варта.

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про великодній настрій

— Чого шукаєш? — питають товариші праці, коли я, приклякнувши на долівці нашої великої редакційної кімнати, перекидаю річники „Свободи", шукаючи за минулими Великоднями на сторінках нашого щоденника.

— Шукаю за собою, за великоднім моїм настроєм, що його я старалася передати фейлетонами у цей час, в якому була і радість, і відлуння далеких, але все близьких у пам'яті великодніх дзвонів... звідтам.

Ось один, у якому згадувала так радісну Воскресну Утреню в катедрі св. Юра у Львові, коли Святоюрська гора і її храм знову відкрилися для сотень-вірних вірних, ось другий, в якому була мова про те, що лише у нас залишився такий радісний великодній привіт „Христос Воскрес", яким здоровить кожний українець свого земляка і про цю повну надії відповідь, що довгими роками ішла впарі із віковічним „Воістину Воскрес", а це: „Воскресне і Україна", ось інший, де я наводила теплі слова побажань про великодню писанку, що разом із карточкою котилася до мене з далекого Львова. Було там у цих настроєвих О-ах і спомин Великодня в родинному селі батька, і про леґендарну Касю, що, тримаючи миску поміж ногами, довгими годинами „била" кописткою тісто на славні „баби", в яких було дві копи жовтків. І було про ці воєнні Великодні, де лише спогади могли викликати почуття, що це саме час нашого найбільшого свята, яке нас завжди наповняло надією, що коли Христос Воскрес — воскресне і Україна.

Вкінці прийшов час того довгоспоціваного Великодня. Без гуку гармат і проливу крови, без жертв і терпіння, сталося чудо. І вперше від десятків років не можемо вже тим разом уживати поздоровлення, яке у нас був нерозривно получене із тими святами.

А все ж, коли здавалося б, що все це мусить викликати радісний піднесений, великодній настрій — воно ніяк не складається, так як бажалося б.

Чи можливе, щоб сповнення задушевних мрій приносило і розчарування? Чи можливе, щоб ця симбіоза України і діяспори, про ідею якої минулого тижня ми читали на сторінках нашого щоденника, приносила нам більше проблем і смутку, як ми сподівалися?

А може ніяка радість не може тривати довго і завжди її затемнюють недобрі струмені, від'ємні впливи, а передусім брак повного врозуміння до тих процесів і тих кладок, які треба перекинути через моря, що ділили нас напротязі півсторіччя? Але не тільки ділив нас простір, але і світосприймання, релігійні практики, переживання і підхід до життя та компроміс із ним. І ця різниця у підході до життя та його складностей серед нас усіх, де б ми не були, викликає у цей, великодній час і в ці свята, які лише тижнем часу діляться календарно в цьому році — багато безрадісних, розгублених думок.

— Ти далі шукаєш? — питають у редакції, коли перекидаю давні річники.

— Так — відповідаю — шукаю того радісного настрою, якого ніяк не можу найти, а з ним шукаю за побажаннями того самого від близьких, від друзів, від земляків здалека і зблизька.

Хоча весняний холод ще не залишив Ню Йорку — ясне полудневе сонце кличе пройтися. Виходжу через крамничку у нашій будівлі, де привітний власник — кореанець — кидає мені услід українською мовою: „Веселих свят".

В СЕРЕДУ, 15-ГО КВІТНЯ, Франція виступила з пропозицією, щоб країни „великої сімки" і Европейська спільнота створили спеціяльний фонд для працевлаштування наукових кадрів з колишніх совєтських республік. За підрахунками Парижу, активи фонду мають становити від 60 до 120 міл. дол.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА Джорджа Буша дальше робить всі можливі заходи, щоби ізолюватися від подій в Перу. ЗСА відтягнули всіх своїх 20 військових спеціялістів-дорадників, які вишколювали перуанських міліціонерів для боротьби з перепачкуванням наркотиків.

Дмитро Пожоджук

Космач

КОСМАЦЬКІ ПИСАНКИ

II

Знана в Україні писанкарка Полагна Боб'як з Медвежого розповідала мені, що жовту фарбу вона виготовляла з зановини (дрік красильний) або кори дикої яблінки, але з зановини жовтило виходило кращим. До вивару з кори дикої яблінки додавала вона на півлітра рідини кусочок галуну. На зелену фарбу вона варила у борщі з житнього ґрису луску соняшника. Зеленої барви у космацьких писанках дуже мало то й фарби треба було трішки. Полагна Боб'як нею здебільшого записувала листя в мотиві „фасулі" та в мотиві „древа життя", які вона найбільше полюбляла. Червоний колір робила із трави звіробою або варила на це червону тріску, яку ще з Польщі купувала в Космачі в крамницях. А чорний колір виходив із ягід бузини чи чорниць, але найбільше використовувалось тут лушпиння з плодів волоського горіха. Ця талановита писанкарка користувалася тільки природними барвниками. Інші ж космацькі писанкарки використовують в основному тільки фабричні анілінові фарби і тільки подекуди на жовтило ще варять зановінь (дрік красильний).

Космацькі писанки є в музеях ЗСА, Канади, Австралії, Німеччини, Австрії, Польщі, Великобританії, Бельгії, Бразилії, Венесуелі... Їх дослідженням займалися такі відомі мистецтвознавці як Володимир Шухевич, Олександра Цегельська, Тетяна Кара-Васильєва з України, Володимир Война з Москви, Давид Гоберман з Ленінграду, Одарка Онищук з Канади. Але вони (космацькі писанки) вже давно заслуговують на окрему монографію.

Мотиви на космацьких писанках найрізноманітніші і вони на сьогоднішній день ще мало вивчені. Так, Олена Кравчук з Погору в своїй творчості використовує елементи, які походять із [illegible]. Це „кучірьива", „[illegible]ушката", „ключкова", „ріцка". Поряд з ними вона має й свої, власної видумки орнаменти: „журавлині ключі", „копиці з сіном", „перелази". Варто підкреслити, що якщо інші писанкарки на базар використовують при виготовленні писанок лише один-два мотиви і дивляться, щоб тільки був „файний" колір та покривають їх лаком, то Олена Кравчук виготовляє писанки, „на совість". Я сам бачив, як нещодавно для львівського товариства Лева вона виготовила кілька сотень писанок і то на кожній з них інший взір.

Полагна Боб'як найбільше любила такі мотиви як „фасулі", „мішуґанка", „мотилі", „настунька", „жьибівська", „ільчита", „білокрилка", „плетьинка", „коні", „ружі", „риби". Вона добре знала, що означає на писанці той чи інший знак. Так „олень" — це був символ шукання Бога, а ріг оленя — символом проміння сходячого сонця. Про „рибу" писанкарка говорила, що вона є символом життя і смерти як і вода, але разом з тим „риба є знаком щастя, здоров'я й життя. Символ „хреста" вона уявляла собі як знак чотирьох пір року, чотирьох сторін світу, а про „ружу" говорила, що вона як зоря є символом неба, що віщує схід Сонця. Найчастіше на її писанках можна було побачити „граблі", що є символом дощу, „спіраль", що є володаркою бігу часу чи „коня" про якого оповідала: нібито Бог Сонце їде по небу на вогневих конях і тому кінь є символом невтомного руху сонця і прудкого плину води. Тепер, на жаль, не кожна писанкарка може розповісти, що означає бодай один із символів. А. Полагна Боб'як знала визначення десятків символів. Її писанки не блищали лаками, не різали око строкатими барвами. Вони були дуже святковими і ориґінальними, нагадували елементи кераміки, які знаходили археологи під час розкопок.

Настуні Кіращук експонувала свої вироби на старості літ на виставці Досягнень народного господарства у Москві. Її писанкам був притаманний вишневий фон і давні-прадавні орнаменти „очката", „монастирі", „попові ризи", „вогірочки", „шість руж", „сорок клинців", „гребінці", „березівський хрест". Лінії на писанках Настуні Кіращук були рівними, витонченими, але між орнаментами було багато простору, світла. Так Полагна Боб'як і Настуні Кіращук передчасно пішли з життя, а вони могли ще так багато цікавого розповісти про розвиток писанкарства у Космачі.

Ориґінальною, молодою, якій трохи більше тридцяти, писанкаркою вирізняється з-поміж інших космацьких мистців Параска Русинюк. Писанки розписувати вона навчилася від матері і використовує в основному стародавні мотиви на вишневому тлі. Серед них „пацьорочки", „колачики", „порошниці", „зубкатенька", „церковці", йисла", „попові ризи", „проскурки".

Ще одна молода писанкарка — Марія Пожоджук — учасниця Другого міжнародного фестивалю фолькльору. Її писанки є в приватних колекціях Великобританії, Австралії, Канади. На них переважають мотиви „штерна", „кантівка", „поперечна", „дзьобенькова", „вівсик", „баранчики". Виготовляє молода майстриня і сюжетні писанки.

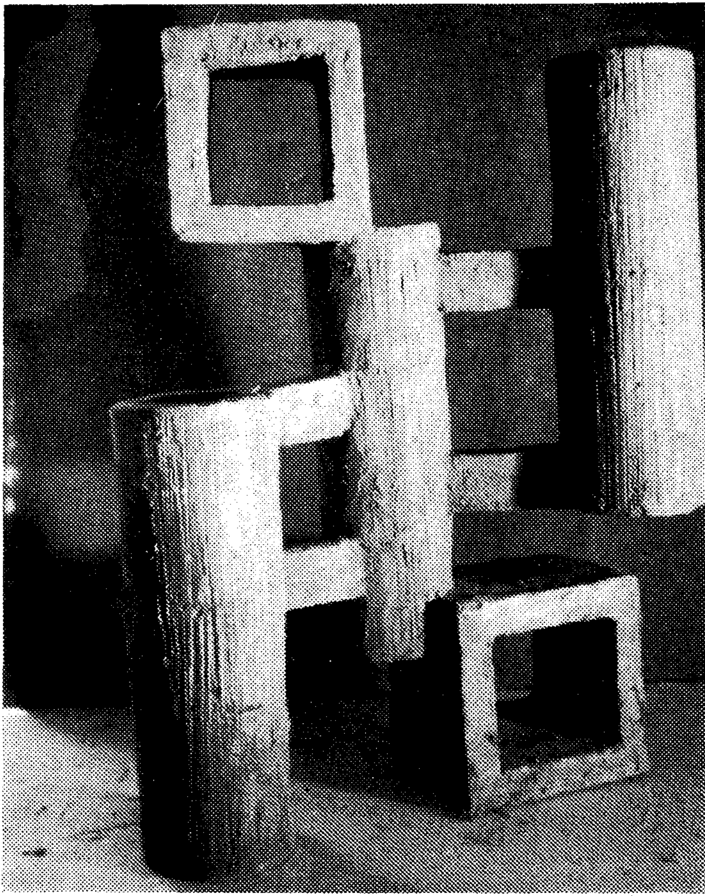
Відомими в Космачі писанкарками є і Олена Струк, Ірина Пожоджук, Марія Книшук, Анна Чорняк, Явдоха Бойчук, Меланка Івасюк, Христина Кравчук, Анна Кушнірчук, Анна Никорак, Параска Кушнірчук, Анна Уграк, Олена Лахманюк, Анна Боб'як, Параска Зизатчук, Настуні Мохнатчук, Анна Петрованчук...

Писанки у Великодній Понеділок дарують в Космачі дівочки леґіням, а у вівторок — ґаздині ґаздам в знак пошани і любови. І взагалі, хто сьогодні приїжджає в Космач, то отримує на згадку про цей чарівний куточок Гуцульщини сонячну писанку — символ Великодня, символ Весни, символ Вічности Життя. Ще на початку нашого століття відома фолкльористка і громадська діячка з Космача Климентина Лисинецька записала від знаної писанкарки Анни Линдюк в Космачі таку леґенду: „У темному зворі жив злий дух Пекун щезби, Ирод, прикований на дванадцітьох ланцах. Він з тих безвістей посилає своїх ослужалих на цю землю і питає їх, як котрий до него си верне: „Ци говорьи люде до себе, ци ні?". — Як говорьи і не гніваютси, то він плаче, а як не говорьи, гніваютсь, то він си тішит, бо це його люде. — Ци діти шьинуют ньині і маму, ци ні? Ци браті і сестри ворогуют з собов, ци ні? Ци сусід закладає на сусіда, ци ні? А писанки пишут ци ні? — Пишут усі люде, кажут ослужалі, вони сповідаютси й мирно жиют межи собов. Тогди він, щез-би, аж заходитси из плачу, так реве, бо котрі не пишут, то уни його люде так Пекун ними тішитсь. Як Пекун плаче, то зриваєси з ланців, томой ковачі потужуют залізо. Докю потужуют ковачі залізо докю він не розірве ланци, а люде

(Закінчення на стор. 3)

Музей Михайла Дзиндри...

(Закінчення зі стор. 2)

М. Дзиндра: Архітектурна композиція.

В Ірвінґтоні створено Громадський комітет для відзначення 50-ліття повстання УПА

З ініціятиви Відділу Товариства Вояків УПА ім. ген. Тараса Чупринки у вівторок, 7-го квітня, в Українському Народному Домі в Ірвінґтоні, Н. Дж., відбулася нарада представників комбатантських, молодечих і суспільно-громадських організацій.

В нараді взяли участь слідуючі представники: Т-во УПА — П. Левко, С. Кметь і П. Батьків, Об'єднання УПА — В. Білевич, ОбВУА — К. Гречак і О. Труш, Братство І-ої Дивізії УНА — Т. Цар, Об'єднання Вояків і Прихильників 2-ої Дивізії УНА — І. Буртик, українська православна церква св. Тройці — А. Ковар, ООЧСУ — Кормило і Н. Басняк, СУМА — М. Заверуха і М. Козюпа, УСВТ „Чорноморська Січ" — Р. Пиндус, Організація Оборони Лемківщини — І. Сорока, Похідні Групи — А. Феденишин, УККА — В. Кікта.

Нараду відкрив, привітав присутніх та пояснив ціль наради голова Т-ва УПА Петро Левко.

Після деяких питань та пояснень створено Діловий комітет з засягом на стейт Ню Джерзі. Комітет очолив П. Левко, а всі присутні стали членами комітету. На слідуючій нараді комітет оформиться, також рішено, що представники поодиноких громад входять до комітету як заступники голови. Слідуюча нарада відбудеться 21-го квітня о год. 6-ій вечора в Українському Народному Домі, 140 проспект аве. в Ірвінґтоні. Організації, які через різні перешкоди не взяли участи в першій нараді, просяться прислати представників на слідуючу нараду.

Святкування запропоновано відбути у формі бенкету з мистецькою програмою. Сподіваний дохід призначений на Музей УПА „Чорний ліс".

Час святкування — перша половина жовтня.

С. Кметь

Зустріч...

(Закінчення зі стор. 1)

Юрій В. Бубновський — помічник міністра оборони України, генерал-майор Юрій Прокоф'єв — начальник управління військової освіти Міністерства оборони України, полковник Володимир Мулява — начальник соціяльно-психологічної служби Міністерства оборони України, генерал-майор авіяції Ярослав Скалько — заступник командуючого військово-повітряними силами, Костянтин Грищенко — завідуючий сектором відділу ядерного роззброєння та заборони інших видів зброї масового знищення Міністерства закордонних справ України, капітан Олександер Крилов — офіцер управління зовнішніх зв'язків Міністерства оборони України.

О годині 7-ій відбулося традиційне привітання гостей хлібом і сіллю — інж. Святослав Личик — голова святкового комітету, привітав словами, а разом вітали члени молодіжних організацій ОДУМ, Пласту і СУМ. Хліб і сіль на чудовому рушнику піднесла Орися Яримович, адміністратор осередку.

За почесним столом, обабіч міністра К. Морозова та дружини Раїси засіли голови українських церков — Архиєпископ Константин (автокефальна православна церква), Владика Іннокентій (католицька церква), пастор Олекса Гарбузюк (баптистська церква). Від американської делеґації були Е. Едельман, Ґ. Ґовен, П. Денека і Н. Шадлов. З української делеґації: П. Леміш, Д. Павличко і С. Кулик. Громадські організації представляли: д-р Василь Маркусь — Т-во Сприяння Рухові, інж. Орест Бараник — УККА, Зіновій Туркало — УАКР. В цьому достойному ґроні зайняв місце і майор Микола Личик, учасник визвольних змагань 1918-1921 р р., військовик Армії УНР (95 років!). Тут також було місце мец. Юліяна Куляса, який був господарем, „тостмайстер" вечора, теж військовик, старшина американської армії в резерві.

Під невгаваючі оплески Ю. Куляс попросив владик розпочати бенкет молитвою і підніс тост за здоров'я гостя і гостей, за українське військо, за Україну. Святкова гостина проходила майже у військовому темпі. Всі чекали головної точки — виступу генерала Морозова. З привітами виступили представники громадських організацій. Всі привіти були патріотичні, виявляли радість і повну підтримку для твореної Української Армії, підтримку для зусиль зміцнення української держави. Привітання від комбатантів, яке склав майор Личик, викликало спонтанні оплески всіх, зокрема гостей. Ю. Куляс привітав присутнього на залі найстаршого воїна Української Галицької Армії інж. Степана Куропася.

Ю. Куляс представив гостей при почесному столі і тих, які забажали сидіти на залі „з народом", де велися цікаві розмови.

Генерал К. Морозов розпочав свій виступ словами з невмирущого „Кобзаря": „В своїй хаті своя правда і сила і воля" і сказав, щоб кожний у своїй хаті був паном і говорив мовою свого народу. А тоді сказав: „А тепер говоритиму щиро, від серця, від себе". Міністер коротко виклав принципи українського війська, потреби і завдання, складну теперішню ситуацію, але зазначив, що Україна знаходитиме такі способи і вживатиме заходи, які просуватимуть справу вперед. Він зупинився над справою формування нового воїна України і в тому він надіється на допомогу діяспори у формі історичних книжок, особистих зустрічей. Українське військо має знати правдиву історію народу, на сторожі якого воно буде стояти. Говорив спокійно, чистою українською мовою, кілька разів підкреслював оборонний характер армії, говорив виважено, відповідально. Майже кожне його речення було прийняте щирими, спонтанними оплесками. Всім запам'яталися слова, якими представляв гостя Ю. Куляс: він народився на далекій Луганщині, найдальше на схід висунутої землі, він молода людина (з 1944 року), і в нього гаряче, глибоке бажання служити українському народові. Він заявив, що черпатиме зразки зі всіх українських військових формацій — від Конашевича-Сагайдачного, який привів цілий кіш запорозького війська до Могилянської Академії, даючи доказ поваги до науки, українське військо буде вивчати історію армії УНР, УГА, історію Дивізії, УНА і УПА. Це звучало як найкраща мелодія, зокрема усіх колишніх вояків — упістів, дивізійників, бо це вперше з найвищої трибуни, з уст міністра оборони прозвучали такі запевнення.

Міністер одержав у подарунок книжку „Історія українського війська", а його дружина Раїса — про Олену Телігу.

Ю. Куляс поінформував присутніх про зустріч міністра у Вашінґтоні. Це викликало велику реакцію у присутніх.

ЗСА, ВЕЛИКОБРИТАНІЯ і Франція попередили іракське керівництво, що вони не погодяться з тим, щоб ракетні комплекси режиму Саддама Гуссейна перебували в районі проживання курдського населення на півночі країни. Три провідні держави світу також вимагають, щоб іракські війська припинили всі бойові операції проти курдів. Відповідну ноту було вручено представникові Іраку в ООН Абулові Амірові ель-Анбарі. З ноти випливає, що у випадку необхідности Вашінґтон, Лондон і Париж не зупиняться перед застосуванням збройної сили.

БІЛЯ БУДИНКУ КОНҐРЕСУ в Лімі, Перу, далі стаціонують танки, Сам Конґрес президент Перу Альберто Фухіморо розпустив ще 5-го квітня. Організація американських держав заявила, що посилає до Перу делеґацію, яка в процесі переговорів спробує повернути країну до демократії. Тим часом опитування громадської думки в різних районах Перу свідчить, що 85 відсотків населення схвалює дії Фухіморо, сподіваючись, що саме вони приведуть до викорінення тероризму, наркобізнесу і урядової корупції.

В СЕРЕДУ, 15-ГО КВІТНЯ, до Югославії знову прибув спеціяльний посланець генерального секретаря ООН, колишній державний секретар ЗСА Сайрус Венс в надії замирити ворогуючі сторони. В Боснії тим часом продовжуються збройні конфлікти, виникненню яких сприяє присутність в республіці армії. Вона вже відкрито підтримує дії сербських бойовиків проти інших національних груп. Відомо, що Білий Дім уже засудив дестабілізаційну ролю так званої Югославської народної армії. На черговому засіданні Конференції з питань безпеки і співробітництва в Европі американський представник заявив, що коли сербське керівництво не змінить своєї політики, делеґацію Югославії, в якій залишилися одні серби, буде усунено від участи в праці конференції.

БРЕНТА СКОВКРОФТА дорадника у справах краєвої безпеки в Уряді президента Джорджа Буша названо переможцем першої нагороди ім. Айзенґавера, яку дають за провідництво. Нагороду вручить Ґеттисбурґський университет та Інститут світових подій ім. Айзенґавера, а сама церемонія відбудеться у Вашінґтоні 5-го червня. Нагорода включає також грошеву суму 25,000, яку Б. Сковкрофт відмовився прийняти та передав на дальші користування Інституту світових подій ім. Айзенґавера

ПІСЛЯ ШЕСТИДЕННОГО відпочинку за наказом свого лікаря, щоби дати змогу загоїтися горляним проводам від надмірного їх ужиття, губернатор Аркенсо Билл Клінтон повернувся до активности у своїй передвиборчій кампанії. Свої перші кроки після примусового відпочинку він спрямував до Каліфорнії, де цілковито зіґнорував свого суперника — колишнього губернатора Каліфорнії Едмунда Бравна та всі свої гострі слова спрямував у сторону президента Джорджа Буша.

МИНУЛОГО ПОНЕДІЛКА, 13-го квітня, коли у Ляс Веґас виступав колишній президент Роналд Реґен, дякуючи з'їздові радієвих дикторів спорту за нагороду, яку йому вручили у формі кришталевої статуї, на сцену увірвався чоловік, розбив згадану статую та хотів говорити до мікрофону. Але охоронці колишнього президента не допустили до цього. Виявилося, що заарештований — це 41-літній пацифіст Ричард Пол Спрінґер з Аркати, Каліфорнія, якого зараз на другий день у вівторок звільнено з тюрми на його власну запоруку аж до часу переслухання цієї справи, що призначено на 4-го травня. Як виявилось, Р. Спрінґер продістався аж на сцену, показуючи пресову виказку. Цей випадок спонукав Тайну службу загострити перевірки кореспондентів, які покривають виступи президентів і віцепрезидентів.

Космацькі писанки

(Закінчення зі стор. 2)

мут писати писанки. Доки писанки пишуть, доки буде світ, а як перестанут писати, тогди ме світ си кінчити!"

Ця легенда не застаріла й понині. Бо довго злі Иродиатеїсти шугали в Україні біля церков, переносили образи до музеїв, ломили хрести з куполів, палили Божі храми або робили в них склади, клюби. Сімдесят років злі Іроди розбивали в Україні писанки, переслідували писанкарок. І ось тепер, в час українського ренесансу, їх ще міцніше прикували ланцами до скелі, щоб вони вже ніколи не зірвалися з них. Задзвонили радісно дзвони в церквах, Христос Воскрес і Воскресла Україна! Тендітна українська писанка перемогла зло! Тож тішмося воскресінням Господнім, любімся і даруймо одне одному писанки! На щастя, на долю, на віки вічні!

Автор цієї статті готує великий ілюстрований альбом про українських писанкарів, то був би щиро вдячний нашим читачам, якби вони написали йому про тих людей, хто займається у вашому регіоні писанкарством. А може хто надішле прозірки чи світлини своїх писанок?

Адреса: Дмитро Пожоджук, 285 270. Україна, Івано-Франківська область, Косівський район, Космач, вулиця Ковпака, 46.

Проблеми...

(Закінчення зі стор. 2)

ною потребою дня. Цей процес був би прискорений якщо б оперативний капітал дала Америка і Захід.

Під сучасну пору ця фінансова допомога натрапляє на різні перешкоди, бо в Росії і деяких державах, крім України, немає стабільности, а це відстрашує інвестиції капіталу, без якого буде тяжко зробити крок вперед.

Так, як ситуація сьогодні виглядає в Україні, то вона мусить опиратися на свої власні сили розбудовувати свою державну структуру і економію. Тому заходи Президії Української Кооперативної Ради від бути вять зустрічей з Всесвітньою Кооперативною радою для створення кооперативної структури в Україні і вишколу персоналу для переведення в життя кооперативних ідей, які в минулому давали нам основи власної економічної самостійности, а особливо здобуття капіталу не тільки на часі, але надзвичайно потрібні, бо хоч вони не задовольнять всіх економічних потреб, то дадуть позитивний початок. Такі заходи і рішення Президії Української Кооперативної ради заслуговують на всецілу підтримку всіх нас, а тим більше всіх наших кредитівок у діяспорі.

Для вигоди читачів, які бажають писати листи до Білого Дому, чи до Державного департаменту ЗСА, подаємо адреси:

The President
The White House
Washington, D.C. 20500

Department of State
Mr. James Baker, Secr.
2201 C St. N.W.
Washington, D.C. 20520

Управа Літературного Мистецького Клюбу у Філядельфії, Па.

— повідомляє —

що від сьогоднішньої дати, 10-го квітня 1992 року в зв'язку з неактивністю клюбу вже довший час

постановили розв'язати клюб.

Ощадності, які має клюб в банку „Самопоміч" "Ukrainian Federal Credit Union" на конті ч. 642900 — $1081.20 розділити потребуючим установам та організаціям у Філядельфії, Па. та в Україні:

Народний Рух України	$200
Фонд Чорнобиля	300
СКВУ	100
ЗУАДК	150
УОКЦентр	150
УАКРада	70
УККА	70
Пресовий фонд „Свободи"	40
Разом	$1080

За Управу Літературного Мистецького Клюбу:

Іван Гош, Богданна Палевич, Ірена Палевич, З. Завицький

Квітень 1992 р.

Українська Православна Катедра св. Володимира

160 Захід 82-га вул. в Ню Йорку

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ НА СТРАСНОМУ і ВЕЛИКОДНЬОМУ ТИЖНІ 1992 РОКУ

Квітень 23-го — Страсний Четвер:
Утреня та Літургія св. Василія Великого - год. 10-та ранку
Страсті Господні - год. 6-та вечора

Квітень 24-го — Страсна П'ятниця:
Царські Часи - год. 10-та ранку
Велика Вечірня з винесенням Плащаниці — год. 2-га по пол.

Квітень 25-го — Страсна Субота:
Утреня і Літургія св. Василія Великого - год. 10-та ранку.
Свячення пасок в церкві від 2-ої до 3-ої год. по пол.
Читання діянь свв. Апостолів перед Плащаницею - год. 9-та веч.
Полуночниця - год. 11:30 веч.

Квітень 26-го Неділя, ПАСХА, Христове Воскресіння
Пасхальна Утреня - год. 12-та вночі, а після Утрені - Пасхальна Літургія і свячення пасок.
Всі відправи, крім Страсної П'ятниці, очолить Арх. АНТОНІЙ

Травень 3-го — Хомина Неділя:
На цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. - Поминки за померлих родичів

Травень 10-го — Неділя Жон-Мироносиць:
Служба Божа - год. 10-та ранку
Після Служби Божої - **Спільне свячене. День Матері**

За Парафіяльну Управу —

Голова І. КУРАВСЬКИЙ

Координаційний Комітет Допомоги Україні (ЗСА) і Товариства Допомоги Україні та Сприяння НРУ

повідомляють про

ГРОМАДСЬКІ СТРІЧІ та ДОПОВІДІ ІВАНА ФЕДОРОВИЧА ДРАЧА

ПОЕТА

Першого Голови Народного Руху України, Голови Ради Товариства „Україна" Народного Депутата України

на тему

„СУЧАСНА УКРАЇНА — ДЕРЖАВОБУДУВАННЯ — ДІЯСПОРА"

НЮАРК, Н. Дж. — в п'ятницю, 24-го квітня, о год. 7:30, в руханковій залі церкви св. Івана Хрестителя (ТПР П-Н. Дж.)
ДІТРОЙТ, Миш. — в суботу, 28-го квітня о год. 7-ій, в залі церкви Непорочного Зачаття при вул. Вестбрук (ТПНРУ М-Ді.)
ЧИКАҐО, Ілл. — у вівторок, 28-го квітня, о год. 7-ій, в залі Культурного Осередку при Чикаґо авеню (ТСНРУ — Чи.)
САН ФРАНСІСКО, Кал. — у п'ятницю, 1-го травня, о год. 7:30, в залі Української Православної Церкви (ТДУ-Пі. Ка.)
ЛОС АНДЖЕЛЕС, Кал. — в суботу, 2-го травня, о год. 5-ій, в залі Української Католицької Церкви, 5154 Де Лонґпре авеню (ТДУ — К.Л.А.)
ВАШІНҐТОН, Д. К. — в понеділок, 4-го травня, о год. 7-ій, в залі української католицької церкви св. Родини (Ком. Укр. 2000)
ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. — в середу, 6-го травня, о год. 7-ій, в залі Культурного Центру (КЛПУ-Ру.)
НЮ ЙОРК, Н. Й. — в п'ятницю, 8-го травня, о год. 7-ій, в Українському Інституті Америки, „Авторський Вечір Поета", 2 Схід 79-та вул. (УІА)

З великим болем ділимося сумною вісткою, що 11-го квітня 1992 р. упокоїлась у Бозі на 66-му році життя

наша найдорожча та незабутня

МАМА і БАБУНЯ

бл. п.

АННА РОМАНИШИН
з дому СТЕЦЬКО

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 14-го квітня. Тіло поховано на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. поруч сл. п. мужа Стефана.

Залишені у глибокому смутку:

сини —
СЕРГІЙ з родиною
ЯРОСЛАВ з родиною
доня — МАРІЯННА
і внуки

Родина просить молитов за спокій душі спочилої.

Сповіщаємо в глибокому смутку, що після тяжкої, тривалої недуги дня 15-го квітня 1992 року відійшла у вічність

бл. п.

ЛІДІЯ АННА ЛОПАТИНСЬКА

КОЛИШНІЙ ЧЛЕН ОУН
дружина покійного полковника УПА Юрія Лопатинського-Калини.

ПАНАХИДА у п'ятницю, 17-го квітня о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Астона-Басаджіса в Гантері, Н. Й.

ПОХОРОН у суботу, 18-го квітня 1992 р. о год. 9-ій ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, а потім о 1-ій год. по пол. на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

За спокій душі покійної просить помолитися

РОДИНА з України й Америки

В пам'ять покійної замість квітів, просимо складати пожертви на українську греко-католицьку церкву в Києві. Чеки просимо слати до: Selfreliance FCU a/c 6168
558 Summit Avenue, Jersey City, N.J. 07306

Ділимося сумною вісткою, що 12-го березня 1992 р., несподівано відійшла у вічність в Рочестері, Н. Й., на 72-му році життя

наша найдорожча

МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

ОЛЬГА (ОЛЕНА) МЕЛЬНИК

народжена 20-го січня 1920 р. в селі Кавсько, Львівської області.

В часі Другої світової війни, покійну в дуже молодому віці, було відірвано від матері і сестер та насильно заслано до таборів праці в Німеччині.

По війні, з чоловіком Григорієм і двома маленькими дочками, скориставши з можливості, приїхала до Ню Йорку. В короткому часі перепровадились з родиною до Рочестеру. Тут всеціло включилась в громадське життя української спільноти.

Покійна залишилась у пам'яті родини і знайомих як примірна патріотка, щиро віддана ідеї незалежності України.

Дуже дякуємо всч. о. Ф. Коваленкові, парафіянам церкви св. Покрови і усім приятелям за всесторонну поміч і молитви.

Горем прибиті:
дочки —
ІРКА ГЕЙЛ з мужем і синами
НАДЯ МЕЛЬНИК-МАЙЛЗ
ГАЛЯ РАМОС з мужем і сином

ЗМІНА АДРЕСИ

До Адміністрації „Свободи"

30 Montgomery Street ■ Jersey City, N.J. 07302

Прошу змінити мою адресу:

„Свободи" ☐ „Українського Тижневика" ☐ „Веселки" ☐

Моя СТАРА АДРЕСА була:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

Моя НОВА АДРЕСА така:

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

На зміну адреси проситься
ОБОВ'ЯЗКОВО ДОЛУЧИТИ $1.00.
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ ВІД 1-2 ТИЖНІВ

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ

у щоденнику „Свобода" та у "Ukrainian Weekly"

Оголошення приймається тільки з 50% завдатком!

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА"

1 інч через одну шпальту —
за академії, посмертні згадки, розшуки, подяки .... $ 6 00

1 інч через одну шпальту —
за приватні концерти, бизнесові оголошення (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.) $10.00

Оголошення на 8 шпальт, без огляду на їх зміст по за кожний інч (1 інч x 8 шпальт) $10.00

Якщо до оголошення включається знімку — коштуватиме додатково:

Фоторепродукція на одну шпальту .... $ 8.00
Фоторепродукція на дві шпальти $10.00
Фоторепродукція на три шпальти $12.00

Оголошення на чергове число мусить вплинути до Адміністрації 2 дні перед появою числа.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В АНГЛОМОВНОМУ ТИЖНЕВИКУ UKRAINIAN WEEKLY (НЕДІЛЬНЕ ВИДАННЯ)

1 інч через одну шпальту —
за академії, посмертні згадки, розшуки, подяки .... $ 6.00

1 інч через одну шпальту —
за приватні концерти, бизнесові оголошення (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.) $10.00

Оголошення на чергове, недільне видання, мусить вплинути до Адміністрації **до ПОНЕДІЛКА**

Телефонічно оголошення НЕ ПРИЙМАЄТЬСЯ, тільки КЛЕПСИДРИ напередодні похорону.

По́відки заплачених рахунків за оголошення висилаємо тільки на спеціяльне прохання.

Час і вічність Леоніда Полтави

Св. п. Л. Полтава

(Париж, 1951)

19-го квітня 1990 року помер Леонід Полтава. Тепер, по двох роках, ця дата збігається зі Світлим Воскресінням Христовим і годі втриматися, щоб не схотіли побачити в цьому збігові якогось знаку, символу. Зрештою, кожен наш земний крок, кожна думка і кожне слово є певним символом, певним відбитком іншого світу — того, що чекає нас за невидимим, але неминучим порогом. І хто може заперечити, що ця метафізична аксіома стосується передусім поетів, чиє життя наскрізь пройняте знаками і символами? Збагнути їхню сутність можна тільки з висоти того лячного і водночас спасенного порогу, а що нам передчасно не вдається підійти до нього близько, то й поетів наших ми відкриваємо вельми приблизно, зводячи це відкриття до найголовніших дат у поетовім житті і до найбільш визначальних тем його творчости.

Я не знав його, ніколи не бачив, не чув ні його голосу, ні потиску його руки, але хіба можна так сказати про поета? Хіба можна сказати, що його вже нема, коли залишилося все, що він любив і шанував, все, чому він завжди був готовий зробити крок назустріч, — щоб негайно зрозуміти, пожаліти, простити, захистити, і так само негайно, гаряче і безкомпромісово проти чогось повстати?

Не знаю, як він посміхався і яку любив погоду, і які краватки йому більше пасували, одначе припускаю, що те, від чого він радів і сумував, зосталося покищо у старих пропорціях, і погода нюйоркська, як і політичний клімат, ще не випромінює суцільного світла й тепла, і „власть імущі" в Америці все ще не рахуються з тим, які краватки полюбляють ті незрозумілі українці.

Але так виглядає тільки на перший погляд. Дійсність здається непорушною, коли ми занадто довго тримаємо очі на людях, нездатних змінювати світ. Пожаліймо і полишімо їх — он там, далеко попереду, пішли інші, хто й на землі жив небом, тому їхні вогнисті душі, їхній вплив і заступництво завжди присутні серед нас.

Полтава як автор віршів і поем мав і матиме різні інтерпретації професійних і аматорських дослідників, але, як усі поети від Бога, він підпадає під декілька універсальних характеристик. Їх можна поміняти місцями, можна при потребі котрусь із них виокремити більш яскраво, однак усі вони є нерозривні, бо випливають одна з одної і надають поетовому життю сенсу, який не вичерпується зі смертю.

Отже, одна з ознак його творчости — рідкісне для пересічної людини, тим більше для нашого замотаного технократичними ілюзіями сучасника, двоєдине відчуття часу і вічности. Читаючи Полтаву, розумієш не тільки „ходіння по муках" української еміґрації, не тільки злети і падіння української душі, але силу і безсилля людської душі взагалі: людині дається час, проте тільки для того, щоб дійти до вічности. Здається, доля поставила наших вигнанців у такі екстремні умови, так звузила світ у їхньому вікні, в такій мірі змусила займатися насущним і минущим, що вічність відступила, поблякла, зробилася мовби нереальною. Якби це потривало довше, почалося б виродження, бо час без вічности — те саме, що тіло без душі. Саме тому поетична інтуїція заторкує небуденні, далекосяжні теми, утворюючи з них острови вічности у непевному морі часу. Відносно ж Леоніда Полтави, то це були острови скарбів і для діяспори, і для материкової України, де на „вічні теми" комуністична ідеологія наклала вічну ж заборону.

Другий вимір поетичного зросту Леоніда Полтави — його цінування єдности життя і жертовне служіння їй не лише як ідеї, але як найголовнішому життєвому завданню. Згадаймо біблійне: якщо розділиться місто саме в собі, то як встоїть перед ворогом? А як же ми звикли до поділу! Сторазів на день розділюємося самі в собі і сто разів ділимо довколишній світ. Єдність — небесна прерогатива, а справжні поети є завжди післанцями неба. Ми, прості смертні, настільки змаліли в тих розділюваннях і розкроюваннях, що ще не скоро збагнемо подвижницьке значення звертання православного Леоніда Полтави до велетня єдности Патріярха Йосифа.

Нарешті, третя загальна відзнака усіх властивих поетів: кожен із них — і творчість Леоніда Полтави яскраво свідчить про це — носить свій суд у собі. Якби поети залежали від нас, від нашої думки, нашої оцінки, нашої похвали чи осуду, вони не написали б ні рядка. Поети ставляться до нас, своїх сучасників, з безмежним терпінням, зрозумінням і вибачливістю, як до малих дітей, які дуже повільно доростають, щоб колись, через покоління, збагнувши, кого вони мали, поставити Поетові як завжди запізнілий пам'ятник.

Свідомо не приводжу тут ні одної строфи з поезій Леоніда Полтави — поезія бо не в рядках, а між ними, одними тільки очима, одними устами її все одно не змусиш озватися.

Його поезія чекає голосу нашої душі, зору нашого духу.

Петро Часто

Міністер...

(Закінчення зі стор. 1)

полк. Володимир Мулява, Дмитро Павличко, ген.май. Юрій Прокоп'єв, ген. майор Ярослав Скалько та інші.

Р. Чейні в свою серґу представив делегацію американських офіційних осіб, а також свою дружину Линн, після чого ген. полк. К. Морозов склав вінок на могилі невідомого вояка, подарувавши при тій нагоді золоту медалю найвищої відзнаки, яка буде приміщена у військовому музеї в Арлінґтоні.

Очевидно, чимало часу забрали безпосередні індивідуальні переговори Морозова з Р. Чейні і ген. К. Повеллом та іншими офіційними особами.

У понеділок ввечорі відбувся формальний бенкет на якій були запрошені також представники українських центральних організацій. К. Морозов познайомився також з ген. Миколою Кравцівим з яким він обмінявся поглядами на справу творення української армії. В четвер 16-го квітня відбулась зустріч Морозова з державним секретарем ЗСА з Джеймсом Бейкером.

Як відомо, в суботу, 18-го квітня в Ню Йорку відбудеться зустріч українців з міністром оборони України К. Морозовим і його делегацією у формі бенкету в Шератон готелі.

Проф. Р. Шпорлюк...

(Закінчення зі стор. 1)

цин визнав недоторканість теперішніх кордонів. Також не міг Кравчук забути незаконного рішення Політбюра КПСС у справі Криму. Крим прилучено до України в лютому 1954 року, а тоді Політбюро не існувало. Його розв'язали в 1952 році і не відновлювали аж до 1956 року. Рішення у справі Криму прийняв Центральний Комітет КПСС, у якому батько С. Мікояна, Анастас І. Мікоян, був впливовим членом. Інші впливові члени ЦК КПСС в тому часі: Нікіта С. Хрущов, Ґ. М. Малєнков, Л. М. Кагановіч, В. М. Молотов, А. Н. Булганін. Передача відбулася зовсім леґально, згідно з тоді осннуючими законами СССР. Прилучення Криму до України було апробоване Верховними Радами України і Союзу.

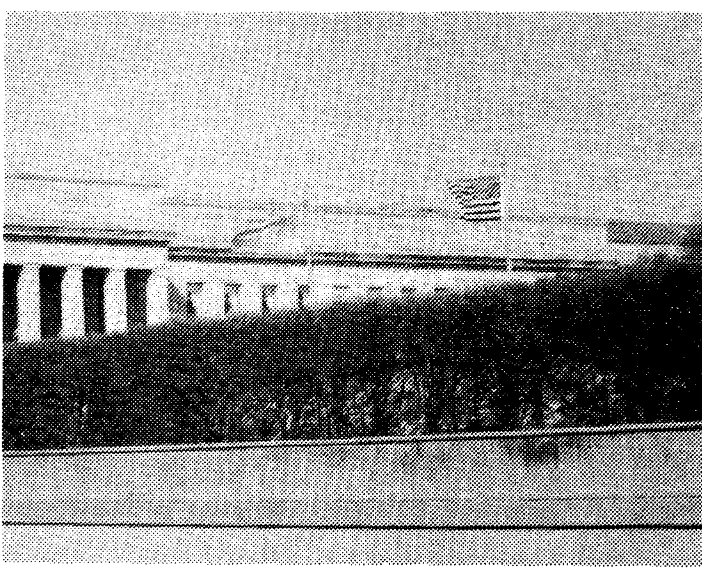
Проф. С. Мікоян „пригадує собі дуже добре", — пише далі Р. Шпорлюк, — про всімічленну „українську мафію", яку привіз до Москви з України Н. Хрущов. Деякі особи з його мафійної „листи" не служили в Москві взагалі за хрущовських часів владування — Шелест, для прикладу, був перенесений до Москви вісім років після упадку Хрущова. Інші (Червоненко) ніколи не працювали у Москві, Черненко, уродженець Сибіру, не працював в Україні перед приходом до Москви. Це є містерія, — каже проф. Р. Шпорлюк, — як проф. С. Мікоян зумів зібрати цих вісім „індивідальностей" і оформив їх в „українську мафію". Правдоподібно на підставі українського звучання їхніх прізвищ. Треба сподіватися, що майбутні історики підходитимуть до післясовєтської проблематики більш обережно і оперуватимуть фактами, яких дуже часто бракує історикам колишнього Совєтського Союзу, — пише в кінці свого листа д-р Р. Шпорлюк.

Промовляє К. Морозов

Українська делеґація біля пам'ятника Т. Шевченкові у Вашінґтоні.

Український і американський національні прапори майорять вперше в історії перед Пентаґоном.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СТЕПАН СУБОРСЬКИЙ член УНС Відд. 38-го Т-ва ім. св. Миколая в Обирн, Н.Й. помер 30-го листопада 1991 року на 79-му році життя. Нар. 7-го червня 1912 року в Обирн, Н.Й. Членом УНС став 1966 року. Залишив у смутку дружину Мері. Похорон відбувся 2-го грудня 1991 року на цвинтарі св. Йосифа в Обирн, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ЛІЛІЯНА БЕННІНҐЕР член УНС Відд. 305-го в Магоні Сиі, Па. померла 28-го грудня 1991 року Нар. в Трієсті, Італія. Членом УНС стала 1968 року. Залишила у смутку мужа Воррена і дочку Марію. Похорон відбувся на Indiantown Gap Natonal Cemetery, Anville, Pa.

Вічна Їй Пам'ять!

Марґарита Гентош, секр.

ДЖУДІ ДИМАНИК член УНС Відд. 345-го в Міннеаполісі, Мінн. померла 11-го лютого 1992 року на 44-му році життя. Нар. 25-го липня 1947 року в Міннеаполісі, Мінн. Залишила у смутку братів Роберта і Дмитра. Похорон відбувся 14-го лютого 1992 року на Sunset Semetery, St. Anthony, MN **в Міннеаполіс, Мінн.**

Вічна Їй Пам"ять!

М. Каркоць, секр.

ПАВЛО ЛЯЩУК член УНС Відд. 76-го в Нюарку, Н.Дж. помер 2-го лютого 1992 року на 69-му році життя. Нар. 5-го серпня 1922 року в селі К. Бресть над Бугом. Членом УНС став 1976 року. Залишив у смутку дружину Гелен, сина Андрія і дочку Ірену Купер. Похорон відбувся 6-го лютого 1992 року на цвинтарі Голивуд в Юніон, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Юлія Демчук, секр.

АННА ШАТИНСЬКА член УНС Відд. 176-го в Чикаґо, Ілл. померла 22-го лютого 1992 року на 76-му році життя. Нар. 2-го березня 1915 року в Україні. Залишила у смутку сина Михайла. Похорон відбувся 25-го лютого 1992 року на цвинтарі Св. Хреста в Калумет Сиі, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ДЖЕРАЛД БІҐУН член УНС Відд. 127-го Т-ва ім. св. Миколая в Баффало, Н.Й. помер 8-го жовтня 1991 року на 54-му році життя. Нар. 5-го травня 1937 року в Европі. Членом УНС став 1955 року. Залишив у смутку тітку Юлію і вуйка Петра Гринчаків. Похорон відбувся в Тонкен крематорії в Тонаванда, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

К. Ленд, секр.

МИСТКИНЯ

У великодньому числі з п'ятниці, 17-го квітня, малюнок-карточка на першій сторінці є твором О. Мошинської — Ред.